

minimize conflicts of interest and comply with strict regulations on this question. The Civil Code of Ukraine contains only the anemic concept of "management of property" (Chapter 70, Civil Code). If the Anglo-American concept of trust is deemed to be incompatible with Ukrainian concepts of civil law, the appropriate step would be to allow such trusts to be created under English or New York law pursuant to the Law of Ukraine on Private International Law by adjusting the applicable law and conflicts of law provisions. The Verkhovna Rada might consider establishing a general trust for all deputies in order to reduce legal expenses and address the issue.

4 International financial discipline: Ukraine has accepted financial assistance from the International Monetary Fund and will no doubt continue to do so as proves to be necessary. The reforms and internal financial discipline required to satisfy the conditions of these loans are formidable and painful, especially for the ordinary citizen of Ukraine. I can recall the impact on England in the early 1970s when such loans were essential to the survival of the economy and required draconian domestic economic measures. The financial discipline was successful on that occasion, but no Ukrainian citizen should be under any illusions about what lies ahead.

5 Ukrainian peculiarities: the Ukrainian political system is not a two-party system and the Ukrainian electorate is not a two-party electorate. For better or for worse, the Ukrainian political system is a "fractionalized

system" and comprises many political constellations, only some of which are represented in the Verkhovna Rada. This is a political reality that cannot fail to reflect the pace of change and direction of change in Ukraine – or lack thereof. And this is the ultimate source of European and North American frustration with Ukraine.

We Europeans and Americans literally cannot understand why under crisis conditions Ukrainians are reluctant to coalesce for the purposes of their joint survival, to find common ground in order to do what is essential. If not to unite, then at least to create the coalitions that enable the changes to be made. Some would say this explains why Ukraine is willing, after a quarter century of real, actual independence – an objective which Ukrainians have sought for centuries –, to surrender this independence by becoming part of the European Union and to make the necessary accommodations in order to achieve integration within another community. Perhaps Ukrainians, in this view, understand they cannot survive as an integral polity by reason of their own internal political rivalries and diversity. If this is correct, then the European and North American hopes and expectations that Ukraine will find itself and embark a path to a Ukrainian future is misplaced.

More likely is the explanation that Europeans and North Americans do not begin to understand Ukrainian domestic politics and underestimate how formidable a challenge the creation of coalitions is or the formation of consensus has proved to be. Patience, in this view, is what Europeans and North Americans must display in the interests of a cohesive and tenable result.

Patience, of course, also has its limits. The remarks of Vice President Biden contained both a profound expression of confidence in the statesmanship of the Ukrainian legislator and a strong dosage of impatience with the processes themselves.

Нагальність оптимального міжнародно-правового врегулювання глобальних біоетичних проблем сучасності*

Обрана автором рецензованої монографії тема наукового дослідження не тільки залишається конче важливою для суспільства, а й набуває дедалі більшої актуальності, бо коло глобальних біоетичних викликів та загроз невпинно зростає і потребує від міжнародної спільноти високого ступеня пильності й постійних пошуків нових радикальних шляхів для розв'язання цих проблем, вжиття оперативних і радикальних заходів для їх профілактики та подолання. А від міжнародної юридичної науки варто зажадати належних правових механізмів і профілактичних правових засобів для захисту фізичної та психічної цілісності людського генофонду, а також для максимального збереження його органічного середовища.

Олександр БИКОВ,
доктор юридичних наук,
учений секретар
Інституту законодавства
Верховної Ради України

Автор розглянув важливі біоетичні проблеми, які ні не набули глобального значення. Їх не тільки ґрунтовно досліджено, а й щодо кожної з них (із урахуванням особливостей та специфіки) зроблено висновки та внесено конкретні пропозиції з правового врегулювання на міжнародному, регіональному, міжрегіональному та національних рівнях і запропоновано практикозастосовні механізми реалізації. Крім того, у книжці міститься чимало новацій загального характеру, які стосуються міжнародної біоетико-правової науки в цілому.

У роботі сформульовано чимало авторських дефініцій, представлено наукові аргументації формування нової пріоритетної для сучасного людства правової галузі – міжнародного біоетичного права й виокремлено її правові інститути.

Слушним вбачається підхід автора до запровадження безумовної біоетичної відповідальності за шкоду, заподіяну біологічній, генетичній, психічній цілісності людей результатами наукової та господарської діяльності. Автор наголошує на необхідності на планетарному рівні створити глобальний спеціалізований біоетичний судовий орган – універсальний Міжнародний біоетичний суд, а також ухвалити такі універсальні кодифіковані нормативно-пра-

Останнє «прощай!»

У 2016 році замість паперових паспортів українцям почнуть видавати нові пластикові ID-картки, на яких записуватимуть біометричні дані власника паспорта.

На чипі міститимуться загальна інформація про власника, що буде надрукована й на картці, а також біометричні дані: оцифроване обличчя, відбитки пальців та підпис. Але від цієї опції можна відмовитися – тоді на картці буде зроблена спеціальна позначка. Крім того, на чипі в електронному вигляді вказуватимуть відомості про сімейний стан, які на самій картці прописані не будуть.

Законодавство України передбачає можливість відмови від оформлення паспорта з електронним безконтактним носієм: у такому разі видаватиметься паспорт без електронного чипа, при цьому його оформлення коштуватиме дешевше.

Паспорт громадянина України, виготовлений у вигляді пластикової

картки, буде зручнішим та зносостійкішим за паперовий аналог. Для захисту інформації на електронному носії використовуються новітні технології, завдяки яким підробити документ практично неможливо. У разі крадіжки чи втрати такого паспорта зловмисники не зможуть скористатися ним.

Документи нового зразка видаватимуть безкоштовно всім громадянам України, які отримують їх уперше й досягли 14-річного віку. Щоправда, для цього потрібно внести відповідні зміни до законодавства. Паспорти можна буде оформити через портал Державної міграційної служби та єдиний державний портал адміністративних послуг.

Фактичне оформлення пластикових ID-карток у Міграційній служ-

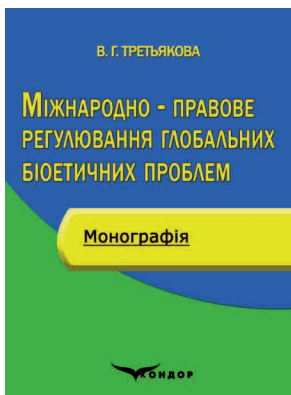
бі стартує 11 січня 2016 року. Термін оформлення нового документа – 10 робочих днів.

– Початок виготовлення паспортів України у вигляді ідентифікаційних карток – це справжня революція. Це останнє «прощай!» Радянському Союзу, – сказав Президент, відвідуючи в середині грудня минулого року поліграфкомбінат «Україна», де вже розпочали виготовлення ID-карток.

За його словами, в перспективі на чип картки можна буде помістити медичні та податкові дані про людину й багато іншого. Вартість нового пластикового паспорта коливатиметься в межах 100–160 гривень, зазначив Президент.

Т. Р.

РЕЦЕНЗІЯ

*Рецензія на кн.: *Третьякова В. Г. Міжнародно-правове регулювання глобальних біоетичних проблем: Моногр. – Київ: Кондор, 2013. – 407 с.*

вові акти, як Міжнародний біоетичний кодекс та Міжнародний біоетичний процесуальний кодекс. Ініціатором розроблення й ухвалення згаданих універсальних міжнародно-правових актів та створення суду, на думку автора цієї монографії, могла б виступити ООН, а ініціатором формування регіональних міжнародних біоетичних і біоетичних процесуальних кодексів, а також розбудови регіональних міжнародних біоетичних судів інтегративними регіональними міжнародними організаціями різних регіонів світу – Рада Європи. Зокрема, РЕ, як вважає В. Третьякова, могла б створити як зразок для зазначених організацій свій модельний регіональний міжнародний біоетичний судовий орган – Європейський біоетичний суд, а також розробити й ухвалити свої регіональні міжнародні біоетичні кодифіковані нормативно-правові акти – Європейський біоетичний кодекс і Європейський біоетичний процесуальний кодекс.

Автор наголошує, що для збереження людського генофонду, а також генофондів усіх біологічних об'єктів із органічного середовища та природного оточення людини, для успішної реалізації глобальної біоетичної політики, усвідомлення всім людством необхідності дбайливого ставлення до свого органічного середовища, природного оточення та власного генофонду слід запровадити на пла-

нетарному рівні загальносвітову систему біоетичної експертизи на основі міжнародних біоетико-правових стандартів з метою забезпечення та захисту біоетичних прав людини у світі розбудови системи страхування біоетичних ризиків та створення багатоаспектної та багаторівневої системи біобезпеки в суспільстві.

Важливими для захисту суспільства й біоетичних прав та інтересів усіх його членів на міжнародному, регіональному і національних рівнях вбачаються пропозиції, висловлені в цій монографії, щодо створення єдиної глобальної багаторівневої біоетичної моніторингової мережі спостережень, а також про визначення спільних пріоритетів під час планування дій суб'єктів глобальної, регіональної, міжрегіональної, національних систем біоетичного моніторингу.

Слушною є пропозиція В. Третьякової щодо нагально-го створення на рівні ЮНЕСКО Планетарного біоетичного комітету порятунку людства, до складу якого могли б залучатися представники всіх країн. Заслугове на увагу також ідея про необхідність формування розгалуженої глобальної системи біоетичної освіти, яка дала б змогу донести до свідомості кожного мешканця планети зміст його біоетичних прав та обов'язків, його персональної відповідальності перед іншими членами суспільства за відтворення людського генофонду та його органічного середовища, долучити кожну людину до системи біоетичного захисту. Вдалою для здійснення універсальної біоетико-правової освіти є пропозиція, висловлена в книжці, щодо нагальності створення патронажних біоетичних центрів при муніципальних службах усіх країн, які опікувалися б захистом біоетичних прав найвразливіших верств населення, зокрема безпритульних, сиріт, інвалідів.

Підсумовуючи, зазначимо, що наукове дослідження В. Третьякової виконане на належному теоретико-методологічному рівні й, безперечно, заслугове на високу оцінку. Воно може стати фундаментом для розбудови нової та перспективної галузі міжнародного біоетичного права, а також основою для формування якісно нової міжнародної біоетичної процесуальної системи й універсального та уніфікованого біоетичного судочинства. Монографія адресована науковцям, правникам, викладачам, студентам, широкому загалу тих читачів, кому не байдужі фізична та психічна цілісність людського генофонду та його органічного оточення.